

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מבוארות

מסכת מעילה פרק ו

כ"ב סיון

ג אין מועל אחר מועל במקדשין, אלא בהמה וכלי שרת. היטו בהמה וכלי תמימה ששומדת להקברה, דלאו לפדיה קומי, דאפילו רכב על בהמה והנחיתה, או תלש צמרה, עדיו ראוייה לקרבו ויש בה מועל אחר מועל. וכן אם שתה בכוס של זהב אפילו פגמו, עדיו ראוי לשרות. כיצד, רכב על גבי בהמה ובא חביו

ורכב ובא חביו ורכב, וכן שותה כוס של זהב ובא חביו ושתה ובא חביו של מועל. אבל בקדוש בדה הבית שני ושתה, וכן תלש מן התפארת ובא חביו ותלש ובא חביו שני ותלש, כלן מועל. אבל בקדוש בדה הבית כיון שמועל אחד בהם שוה פרטה, יצאו לחלוין, דכרי יהודה בקדושין פרק ב מועל ח, דסבירא ליה קדש אשה בהקדש אם בשוגג מתחלל ויוצא לחלוין, ולכן האשה מקדשת רבי אומר כל דבר שאין לו פדיון יש בו מועל אחר מועל, ומפרש בגמרא דהיטו קדשי מזבח שהיו תמימים ונעשו בעלי מומין ועבר ופסגו קדם ונעשו פסגין, דהא רבא רבי גבי העקמה והערכה ולא אפשר דהא מרת, הלך וקברו, ופיו דלא הוה גבי פדיה יש בו מועל אחר מועל בנהנה מןו לאחר שחטיו, ונחכים אומרים יפדו, דלא גבי העקמה והערכה דקדושת דמיין ון ולכן אין בהן מועל אחר מועל. (ד) נטל אבן או קורה של הקדש, הרי זה לא מעל, והיטו בגבור של הקדש, דאף על פי שנטלן לעצמו עדיו הם פרושה הקדש, ומפרש בחוספות דאין אדם מועל אלא במתכוון להוציא משרותו מי שהוא, וקאן אנקור חשב שזה שלו. נתנה לחביו, והוציא הנקור משרותו לשרת חביו, לכן הוא מעל שנהנה במיתת המענה נטובות קצתה הכאה לו (תרי"ט), וחביו לא מעל, שקבר יצא לחלוין. בנאה הנקור בתוך ביתו, היטו שנתנה על פי חלוין שמתקרה, הרי זה לא מעל עד שידור תחתיה בקדש פרוטה, כגון שהיטו פרוטיו תחת הקורה וירד עליהם גמלים וקטם פי הנקרה באבן של הקדש, כיון שנהנה בשוה פרוטה מעל, נטל הנקור פרוטה של הקדש, הרי זה לא מעל, ונתנה לחביו, ומועל חביו לא מעל. ונתה לבלן, כל המרחץ כדי שייחטו לרחץ במקרחץ, אף על פי שלא רחץ מעל, שהוא אומר לו הרי מרחץ פתוחה לפיך כפנס ורחץ, אבל בנתנה לקנות איזה דבר, כיון שלא קנה עד שיימשר, לא מעל עד שיימשר. (ה) אכילתו ואכילת חביו, כגון שאכל בשוי חצי פרוטה והאכיל את חביו שני חצי פרוטה, הניטו ששק בשוה חצי פרוטה, והניטו חביו ואפילו אכילתו והניטו חביו, שחביו רק בשויו חצי פרוטה שקמו, או הניטו ואכילת חביו, מצטרפין זה עם זה ואפילו לזמן מרבה. היטו אפילו עבר ומן מרבה בין אכילתו לאכילתו ובין הנאה לאכילתו, דכתביב (ויסרא ה, טו) "כי תמעל מעל" רבה אפילו לזמן מרבה, ולבדד שיהיה בהקדם אחד, שלא יודע לו ביהמים, דאם יודע לו שנתן לא מעל.

פרק ו א השליש ששליחו, כגון שנתן לו בעל הבית חפץ הקדש או מעט הקדש להוציאם בתורת חלוין, אם עשה מה שאמר לו בעל הבית, לא מעל **ב** הבית מעל, דבמעילתו יש שליח לדבר עבירה, דכתביב בה (מכבדו ה, ו) "ואשנה תפוש הדיא", היטו מי ששגג תחלה שלא ידע עד הקדש, מעל, ואם לא עשה שליחתו, השליח מעל. כיצד, אמר לו בעל

כ"ב סיון

הלך והביא לי בחציה נרות ובחציה פתילות, שניהם לא מעלו, בעל הבית לא מעל. שהרי נעשית שליחתו רק בחצי פרוטה, והשליח לא מעל שהרי עקר שליחתו רק בחצי פרוטה. ובכחות מפרטה לפי חז"ל חז"ל קרוב מעילה. אבל אם אמר לו הבא לי בחציה נרות ממוקם פלוני ובחציה פתילות ממוקם פלוני, והלך והביא לי נרות מבית פתילות ופתילות מביית פתילות, והלך והביא לי נרות מבית פתילות של השליח מעל שנקרש שליחתו של בעל הבית בין בנרות ובין בפתילות, ובשניהם ביחד יש בהן שוה פרוטה ומצטרפין. (ג) נתן לו שתי פרוטות אמר לו הבא לי את חביו והביא לו בפרוטה אתרוג ובפרוטה רמון, שניהם מעלו. רבי יהודה אומר, רמון, לא מעל, שהוא אומר לו, אתרוג גדול הייתי מבקש והבאת לי קטן ורע. נתן לו דינר זהב, אמר לו הבא לי חלוקה, והלך והביא לו בשלשה חלוק ובשלשה טלית, שניהם מעלו. רבי יהודה אומר, רמון, לא מעל, שהוא אומר לו, אתרוג גדול הייתי מבקש והבאת לי קטן ורע. אמר הית קונה בה פרוטות הייתי מבאי לי אתרוג גדול שוה ד' פרוטות. נתן לו דינר זהב, אמר לו הבא לי חלוק והלך והביא לי בשלשה סלעים של סף חלוק, ובשלשה סלעים טלית, דהיינו זהב כההיך כסף, והם ר' סלעים קרובי, דסלע ד' דינרין, שניהם מעלו. רבי יהודה אומר, רמון, לא מעל, שהוא אומר לו, אתרוג גדול הייתי מבקש, והבאת לי קטן ורע. (ה) המפקיד לו מעט הקדש אצל השליחי פרוט מעות (ממוקם כגון בביטוי), אם מעות צוררין ונתקנין או קשורין קשר משנה לא ישתמש בהן, לפיכך האב לא השתמש בהן, אם הוא המפקיד אצל השליח, ונתן קאלי אמר ליה המפקיד שישמש בהן, והרי שליחו עושה, מיהו המפקיד לא מעל דהא לא אמר לו פרושה שישמש בהן, ואם הפקיד המעות אצל בעל הבית, בין כך צוררין ובין כך מתרים לא ישתמש בהן, לפיכך שאין לבצע הבית שות שליח מעל.

בהם אם הוציא מעל השליח הרי הוא כבעל הבית, שאסור להשתמש בהם, ולכן אם הוציא הרי מעל החקוני, דברי רבי מאיר, רבי יהודה אומר שיוין חקוני ששלחני שומרה לא להשתמש בהם, לפיכך לא מעל (א פרוטה של הקדש ששלח לתוך הכיס מלא מעות, או שאמר פרוטה שנמצא בכיס זה היא הקדש, שני הוציאת את הראשונה לצרנו מעל, דברי רבי עקיבא ורבי עקיבא לטעמיה דמחייב על ספק מעילות אשם תלוי, במסכת כריתות פרק ה משנה ב, (תס), ונחכים אומרים לא מעל עד שיוציא את כל הכיס, היטו כל מעות שבכיס, דסביר אין מעילה מן הספק.

ג אין מועל אחר מועל במקדשין, אלא בהמה וכלי שרת. כיצד, רכב על גבי בהמה ובא חביו ורכב ובא חביו ורכב, שותה בכוס של זהב ובא חביו ושתה ובא חביו ושתה, תלש מן החפארת ובא חביו ותלש ובא חביו ושתה, כלן מועל. רבי אומר, כל שאין לו פדיון, יש בו מועל אחר מועל: **ד** נטל אבן או קורה של הקדש, הרי זה לא מעל. בנאה בתוך ביתו, הרי זה לא מעל, עד שידור תחתיה בשוה פרוטה. נטל פרוטה של הקדש, הרי זה לא מעל. בנתנה לחביו, הוא מעל וחביו לא מעל. בנתנה לבלן, אף על פי שלא רחץ מעל, שהוא אומר לו, הרי מרחץ פתוחה, לפיך כפנס ורחץ: **ה** אכילתו ואכילת חביו, הניטו ופסגו קדם וחביו אכילתו והניטו חביו, הניטו ואכילת חביו, מצטרפין זה עם זה, ואפילו לזמן מרבה.

פרק ו א השליח ששעה שליחתו, בעל הבית מעל, לא עשה שליחתו השליח מעל. כיצד, אמר לו תן בשך לאורחים ונתן להם כבד, כבד ונתן להם בשך, השליח מעל. אמר לו תן להם חתיכה חתיכה, והוא אמר טלו שתיים שתיים, והם נטלו שלש שלש, כלן מעלו. אמר לו מעל לי מן החלון או מגולוסקמא, והביא לו, אף על פי שאמר בעל הבית לא היה כלבי אלא מזה והביא מזה, בעל הבית מעל. אבל אם אמר לו הבא לי מן החלון והביא לו מגולוסקמא, (או מן גולוסקמא) והביא לו מן החלון, השליח מעל: **ב** שלח ביד תרש, שוטה, וקטן, אם עשו שליחתו, בעל הבית מעל. לא עשו שליחתו, החקוני מעל. שלח ביד פקח, ונזכר עד שלא הגיע אצל חקוני, החקוני מעל כשיוציא. כיצד יעשה, נוטל פרוטה או כלי יאומר, פרוטה של הקדש ככל מקום שהיא, מוחללת על זה. שההקדש נפדה בכסף ובשוה כסף: **ג** נתן לו פרוטה, אמר לו הבא לי בחציה נרות ובחציה פתילות, הלך והביא לו בכלה נרות או בכלה פתילות, או שאמר לו הבא לי בכלה נרות או בכלה פתילות,

שנעשית שליחתו, ואם לא עשו שליחתו, הם לא מעל, ולא ביד דעת הן, ובעל הבית לא מעל ולא מעל החקוני מעל, כשיוציא מעות של הקדש שקבל מןרש שוטה וקטן. אם בעל הבית שלח פרוטה וכוין להקדש ביד פקח, ונזכר בעל הבית עד שלא הגיע הפעוה אצל חקוני, וכוין שנקשר שוב איטו חז"ל קרוב מעילה, דאין קרוב מעילה אלא בשוגג, דכתביב (ויסרא ה, טו) "והקטנה שגגה", החקוני מעל כשיוציא, ומרי שגגם השליח נזכר, דאם לאו השליח מעל, שהוא שוגג תחלה. כיצד יעשה החקוני שיועד בפרוטה שהיא קדש ונתקשרה בשאר פרוטות שיש לו ויהיה מותר להשתמש על הקדש, נוטל פרוטה או כלי יאומר פרוטה של הקדש בכל מקום שהוא מחוללת על זה הפרוטה או הקלי שייחידיו לזה, שנקדש נפדה בכסף ובכושה כסף, ובכרשי מפרש כיצד בעל הבית כפונדו שהוא של הקדש, נוטל פרוטה או כלי יאומר פרוטה של הקדש בכל מקח שהוא, מחוללת על זה, ועל ידי זה מוציא את החקוני מידי מעילה. (ג) נתן לו פרוטה שליח אמר לו הבא לי בחציה נרות כל רוס שחולקין בו שנתן ובחציה פתילות, והלך השליח והביא לו בכלה נרות או בכלה פתילות, או שאמר לו הבא לי בכלה נרות או בכלה פתילות,

מסכת מעילה פרק א

מוזר רבי עקיבא באומר פרוטה מן הכיס זה הקדש, שהוא מוציא והולך כל המעות ואין בו מעילה. עד שיוציא את כל הכיס, דהיי כבאומר לא תכלה פרוטה מכיס זה עד שיקרא בו פרוטה אחת של הקדש.

פרק א

כתב הרמב"ם הביא אחר מעילה מסכת תמיד והניח אותה באחרונה, בשביל שאין בה דבור לא ע"ד תכמה ולא על אסור וקמה, אלא ספור שהוא אומר האדיו היו מקריבין תמיד, כדי לגשוח מן הכיס (א) בשלשה מקומות הכהנים שומרים בבית המקדש והשמירה אינה מופחד גמבים, דאין עניית במקום עשירות (הרא"ש), אלא מפני הכבוד, והגלה היא לבית שלא יהא בלא שומרים, ונזילו לה מדכיתיה (מכבדו א לח), "שומרי" משמרת המקדש למשמרת בני ישראל, וגם רמז ל' משמרות בג' מקומות, וגם במשכון היה אהרן ויש בגיו שומרים בו בג' מקומות, ואילו נון שהיה בבית המקדש, א ב**ית** אבטנים ששם היו סבית אבטנים (מכבדו א), ובבית המוקד, שבה היתה מזדחה לכהנים להתחמם, וממנה היו יולקחים בכל יום אש למזבח, דדקוה במסכת שבת (פרק א משנה א), ובמאידיון שבת האור בשרה פרק ד המוקד, שהאש לא כבה שם מעולם. בית אבטנים ובית הניצור היו עליות בבית כצד שצרי העצורה, והוביין לדים, ויש מפרשים הרובים המורים חציה בקשת מלשון "בית ששת" (מכבדו א סא), שומרים שם. בית המוקד היה בגי כמין כפה שגגה עגול, ולא היתה עליה בניה על גבה, ובית גדול היה מקוה ורודים של אבן אצטבאות של חל קנין מדרגות או על גב זה, ונקני בית אב ישנים שם על הרודים בחצי ששחל, כמבאר במסכת מלות פרק ד משנה ד, ומפתחות העורה בידם של הקונים. ופרחי כהנה צריים שמתחיל שער קזנים להם, ושומרים, שערצו לישון היו מניחים איש כסות בצרף, שלא היו יוליים לשכב על גבי מטות

אלא בארץ כדרך שומרי חצרות המפליים. לא היו ישנים בשכב קדש אלא פושטין ומקפלין בהגדים ומניחים תחת ראשיהן, היטו כנגד ראשיהן, לפי שיש בגדים שציה בהן עשטנו. כגון האבנט, ואיט מותר להשתמש בהן אלא בשעת נבוכד. ומתקבין בכסות עצמן כבגדי חל. אלא ארע רבי לאחד מהן, יוצא והולך לו במסגה מבחילה תחת הציצה מזה הציצה מזהה ופרחי בקשרע תחת המוקד, דקטמא אמור לכנס לעצרה, וכל המחילות לא נתקשרו. וכל המוקדש קורין בידה, דקדתיב (דברי חיים-א, טו, טז) "הבידו אשר הכיתוה". והנרות דולקין מבחילה מנאן ומנאן עד שהוא מגיע לבית השבילי, ומזדחה

משניות מבוארות

מוזר רבי עקיבא באומר פרוטה מן הכיס זה הקדש, שהוא מוציא והולך כל המעות ואין בו מעילה. עד שיוציא את כל הכיס, דהיי כבאומר לא תכלה פרוטה מכיס זה עד שיקרא בו פרוטה אחת של הקדש.

פרק א

כתב הרמב"ם הביא אחר מעילה מסכת תמיד והניח אותה באחרונה, בשביל שאין בה דבור לא ע"ד תכמה ולא על אסור וקמה, אלא ספור שהוא אומר האדיו היו מקריבין תמיד, כדי לגשוח מן הכיס (א) בשלשה מקומות הכהנים שומרים בבית המקדש והשמירה אינה מופחד גמבים, דאין עניית במקום עשירות (הרא"ש), אלא מפני הכבוד, והגלה היא לבית שלא יהא בלא שומרים, ונזילו לה מדכיתיה (מכבדו א לח), "שומרי" משמרת המקדש למשמרת בני ישראל, וגם רמז ל' משמרות בג' מקומות, וגם במשכון היה אהרן ויש בגיו שומרים בו בג' מקומות, ואילו נון שהיה בבית המקדש, א ב**ית** אבטנים ששם היו סבית אבטנים (מכבדו א), ובבית המוקד, שבה היתה מזדחה לכהנים להתחמם, וממנה היו יולקחים בכל יום אש למזבח, דדקוה במסכת שבת (פרק א משנה א), ובמאידיון שבת האור בשרה פרק ד המוקד, שהאש לא כבה שם מעולם. בית אבטנים ובית הניצור היו עליות בבית כצד שצרי העצורה, והוביין לדים, ויש מפרשים הרובים המורים חציה בקשת מלשון "בית ששת" (מכבדו א סא), שומרים שם. בית המוקד היה בגי כמין כפה שגגה עגול, ולא היתה עליה בניה על גבה, ובית גדול היה מקוה ורודים של אבן אצטבאות של חל קנין מדרגות או על גב זה, ונקני בית אב ישנים שם על הרודים בחצי ששחל, כמבאר במסכת מלות פרק ד משנה ד, ומפתחות העורה בידם של הקונים. ופרחי כהנה צריים שמתחיל שער קזנים להם, ושומרים, שערצו לישון היו מניחים איש כסות בצרף, שלא היו יוליים לשכב על גבי מטות